

a cunctis indiscriminatim sacerdotibus peragi possunt. Videat igitur ac sedulo attendat unusquisque Sacerdos, quae rerum benedictiones ad ipsum pertineant, ne aliena munera temere aut imperite unquam usurpet propria auctoritate.

c) Nullatenus benedicatur puerpera, quae extra Matrimonium legitimum in facie Ecclesiae initum susceperit prolem.

d) Usum aquae lustralis vel a primordiis Ecclesiae ortum, et pene in omnibus benedictionibus adhibitum, haec Synodus cunctis fidelibus commendat, ut ea devote et pie utantur, sive in ingressu Ecclesiae, aut etiam in privatis domibus. Quapropter in omnibus Ecclesiis prope ianuas habeantur receptacula iugiter praedictam aquam continentia, quae renovabitur et benedicetur quoties opus fuerit.

e) Exorcizare obsessos a daemone non licet nisi, delata re ad Episcopum, et mature perpensa, ipse licentiam concedat; et ea obtenta, sacerdos, antequam ad exorcismum deveniat, sedulo attendat instructiones in Rituali Romano praescriptas, ut eas observet, et tunc ad exorcizandum obsessum pergat. Illum vero alium exorcismum adversus angelos apostaticos a S. S. Leone XIII probatum, et commendatum, et etiam indulgentiis auctum, haec item Synodus, omnibus sacerdotibus enixe commendat, et hortatur quam frequentissime recitare.

SECTIO III.

DE CULTU DIVINO

684. Etsi Deus, qui a se atque in se ac per se absolute perfectus est, sive creaturis sive laudibus ab eis oblatis nulla ex parte indigeat, vult tamen, ut, quos ad sui imaginem liberrima benignitate creavit, naturae et gratiae ipsis datae conformiter agant, et proinde Summo summum honorem deferant. Internum igitur, externum et publicum Deo cultum exhibentes, persolvimus tributum et gratiae nobis collatae et naturae rationali proprium, et Eum, per quem sunt omnia, coram omnibus, iustissimo humilitatis obsequio profite-mur. — Sed quia patriae cultum Deo tribuimus, eidem etiam in Sanctis eius cultum tribuere debemus, quia, dum velut Ecclesiae Triumphantis membra cum Christo Capite regnant, Ecclesiae Militanti deprecatores et intercessores dati sunt, hac tamen distinctione facta inter cultum B. V. M. et cultum Sanctis tributum, quod primus *hyperduliae*, et secundus *duliae cultus* dicatur.

685. Haec mente Concilium hoc Provinciale recolens, quae circa divinum cultum decernere cogitat, Sectionis huiusce per decem Titulos sequentes, distribuet, scilicet: Titulus I: De cultu generatim sumpto. — Titulus II: De Missae Sacrificio. — Titulus III: De cultu SS. Eucharistiae. — Titulus IV: De SS. Corde Iesu. — Titulus V: De cultu B. V. Mariae et caeteris Sanctis debito. — Titulus VI: De Sacris Reliquiis et Imaginibus. — Titulus VII: De Templis et Oratoriis. — Ti-

- tulus VIII: De Cantu Ecclesiastico et Musica Sacra.
 - Titulus IX: De Sacra et Ecclesiastica suppellectili.
 - Titulus X: De Ecclesiarum officialibus.

TITULUS I.

DE CULTU GENERATIM SUMPTO

686. Parochi omni diligentia populum de cultu opportune instruant, eumque a superstitione avertant.

687. Nec nova aut insolita cultus exercitia, aut pietatis opera introducantur, inconsulto Episcopo; nec imprudenter multiplicentur.

688. Maxima, quam possint, prudentia Parochi indesinenter laborent, pro eliminanda abominabili praxi, quam quidam populi sustinent, simul cum festis religiosis, seu quod peius est, sub praetextu festi religiosi, festa quaedam profana celebrandi, quae perniciēs animarum et dedecus Religionis sunt.

689. Religioni et pietati opponitur spectacula profana aut similia promovere, ad facultates pecuniarias obtinendas, quibus cultus foveri queat.

690. Sacerdotii decori absolute opponitur et dignitati, ut laici, cuiuscumque conditionis sint, posthabita auctoritate Parochi vel Rectoris Ecclesiae, sibi arrogant facultatem, per se ipsos interveniendi in celebratione solemnitatum, quae in ecclesiis habentur, ita ut isti soli sint qui eleemosynas colligant, illas suo arbitrio distribuunt, clericos invitent, stipendia solvant et alia huiusmodi. Ad hos aliosque abusus corrigendos, Synodus decernit: quod non nisi de licentia, sub vigilantia et au-

toritate Rectorum Ecclesiarum, supradicti laici in functionibus sacris celebrandis, interventum habeant. Vitetur tamen extremum inurbane se gerendi cum laicis, qui, bona voluntate, cultui divino fovendo cooperari cupiunt.

691. In decorandis templis, ratione alicuius solemnitatis, maxime commendatur ut nihil profanum, nihil vulgare, nihil ridiculum, aut decori domus Dei contrarium, adhibeatur; sed ita decoramen disponatur, ut aptissimum sit mentibus fidelium erigendis ad rerum divinarum contemplationem.

692. Prohibetur omnino ne quis Sacerdos, vel nimia indulgentia, vel turpis lucri gratia, communem rusticorum indigenarum plebisque ad superstitiosa propensionem alliciat et foveat.

693. Parochis suademus, ut caveant ab iis quibuslibet, quae populum ab Ecclesia possunt avertere, nempe, ab horarum officiis praefixarum inobservantia, ab incondita prolixitate, quae fastidium generat, sicut et a nimia festinatione, quae aures oculosque offendit, ac praesertim a rerum sacrarum incuria, quae contemptum parit; et simul nihil omittant ex iis, quae populum allicere nata sunt, scilicet, probam cantus caeremoniarumque ordinationem ad docendum, delectandum et movendum aptam, omniaque alia ad Domus Dei decorem et cultus divini nitorem spectantia.

694. Invitamenta religiosa in scriptis, quibus populus monetur de festo celebrando in aliqua ecclesia, simpliciter loquantur de rebus agendis sub aspectu mere religioso, omissis omnino adhortationibus piis, nisi ab Episcopo fuerint approbatae, pariterque generatim omissis nominibus sacerdotum (praeter nomen concionatoris) et laicorum, qui in dictis festis interventuri sunt.

695. Quoties alicuius momenti restauratio in aliqua ecclesia peragenda sit, ibi divina officia, et praesertim asservatio SS^mi Sacramenti cessare debent; hoc enim exigit et reverentia sanctis, quae sancte sunt tractanda, debita, et fidelium adstantium devotio non impedienda, sed omni ope fovenda. Si ecclesia instauranda fuerit parochialis, Sanctissimum Sacramentum asservetur pro infirmis, sive in altera ecclesia, sive in loco decente ab Ordinario approbato.

696. Maxime commendatur sacerdotibus ne occasione cultum promovendi, sese alieno aere gravent magno cum sacerdotali dedecore. Gloria enim Dei, qui vult omnia ordinate fieri, non propria gloria quaerenda est a Sacerdote cultum divinum promovente.

697. Concilium nostrum commendat Episcopis, Capitulis et Parochis, omnibusque Ecclesiae Rectoribus, ut maiores Solemnitates Natalis Domini, Epiphaniae, Resurrectionis Domini, Ascensionis eius, Pentecostes et Corporis Christi, omni possibili magnificentia in Cathedrali et caeteris ecclesiis celebrentur. Iisdem praeterea commendat celebrationem Festi SS^mae Trinitatis, et praeter festum Apparitionis Guadalupensis, de quo alibi singulariter statuitur, etiam festorum Conceptionis, Annuntiationis et Assumptionis ipsius B. V. Mariae, nec non festi S. Ioseph Sponsi eiusdem B. M. V.

698. In unaquaque Cathedrali Ecclesia Magister Caeremoniarum ab Episcopo et Capitulo constituatur, qui sacerdos sit probatis moribus, et Divinis Officiis, et Caeremoniis valde exercitatus, cui aequis sumptibus Capituli, Episcopi, et fabricae stipendium detur. Magistri autem Caeremoniarum officium erit, tam assistentes Choro, quam Altari Ministros admonere, ut in proprio cuiusvis munere unusquisque caeremonias obser-

vet. Obedientia vero Magistro huiusmodi Caeremoniarum praestanda est, eumque omnes audiant in Divinis Officiis et Caeremoniis celebrandis, aliter enim confuse ac perturbate agerentur.

699. Quoad iura, officia et privilegia Magistri Caeremoniarum, serventur Episcoporum Caeremoniale et decreta S. R. C.

700. Casu quo Magister Caeremoniarum videat in Ecclesiis, pro quibus est constitutus, non peragi functiones iuxta rubricas, nec observari decreta et resolutiones S. Rit. Congregationis, adeundus est loci Ordinarius, qui stricte tenetur opportunis remediis providere, ut Rubricae et S. Rit. Congr. decreta rite serventur. Si quid autem dubii obveniat, recurrendum ad eandem S. Congregationem pro declaratione.

TITULUS II.

DE MISSAE SACRIFICIO

701. Cum hominum natura ea sit, ut non facile queat sine adminiculis exterioribus ad rerum divinarum meditationem sustolli; pia mater Ecclesia ritus quosdam, ut scilicet quaedam submissa voce, alia vero elatiore, in Missa pronuntiarentur, instituit; et Caeremonias item adhibuit, ut mysticas benedictiones, lumina, thymiamata, vestes, aliaque id genus multa ex Apostolica disciplina et traditione, quo et maiestas tanti sacrificii commendaretur, et mentes fidelium per haec visibilia religionis ac pietatis signa, ad rerum altissimarum, quae in hoc Sacrificio latent, contemplationem exciterentur. Titulum hunc in duo capita dividimus.

CAPUT I.

De Missae celebratione.

702. Ut Sanctissimum Missae Sacrificium, in quo illa Deo Patri placens Hostia, Iesus Christus in odorem suavitatis offertur, singulari religione ac pietate et a Sacerdotibus celebretur, et a populo colatur, haec Synodus decernit, ac iubet, ut tam in Cathedralibus quam in Parochialibus Ecclesiis omnibus huius Provinciae, Praebendati, Parochi et Beneficiati ceterique sacerdotes et Ministri, in celebrandis Missis, et Divinis Officiis recitandis, omnino sese accommodent ad Missale et Breviarium Romanum.

703. Cum vero Christus Sacrificium instituerit, ex pane triticeo et ex vino de vite conficiendum, sine quibus Sacrificium non adest, maximam adhibeant sacerdotes diligentiam, ut hostiae sint candidae, tenues, recentes, atque ita comparatae ut facile in fragmenta non dissolvantur. Praeterea tum ad legitimum triticum, cum ad vinum purum assequendum, ut certa Sacrificii materia hisce in locis habeatur, volumus et mandamus, ut quisque obsequatur normis in propria Dioecesi vigentibus.

704. Sub gravi prohibetur bis celebrari, seu Missam iterari uno die ab eodem sacerdote, extra festum Nativitatis Domini, et diem Commemorationis Omnium Defunctorum, in quibus permittitur tres Missas celebrare; prima die ex iure communi, secunda ex speciali privilegio.

705. Missa dici potest orta iam die, et in aurora, sed non ante mediam horam ante lucem.

706. Missis celebrandis in diebus colendis, Episcopus providebit, ut pro populi commoditate plures simul Missae non celebrentur, sed debito intervallo distribuantur. Intervallum, de quo agitur, esse potest unius quadrantis, inter finem unius Missae et principium alterius.

707. Sacerdos, antequam celebret, se colligat mente; antequam ad altare accedat, missam praeparet; sacris vestibus indutus cum nemine colloquatur, nec loquentibus det aures, et cum ad altare erit eundum, graviter et modeste procedat. Postquam vero Sancti Sacrificii celebrationem absolverit, in silentio secedat, et congruo tempore, unius saltem quadrantis horae, in gratiarum actione devote permaneat. Missa ad tertiam horae partem saltem debet pertingere, neque horae dimidium excedere, quia minori spatio non possunt omnia debito modo peragi, et spatio longiore taedio esset adstantibus.

708. Nonnisi in ecclesia, vel in oratorio publico, semipublico, aut privato ex Apostolico indulto concesso et ab Episcopo visitato et approbato, Missa celebrari debet, firmis remanentibus privilegiis Episcoporum. Sacra etiam non celebrentur, ubi ara vel altare non invenitur, rite consecratum, ac Sanctorum reliquiis munitum. Episcopi igitur in sua visitatione altaria diligenter inspiciant.

709. Divini Sacrificii naturam, excellentiam, et saluberrimos fructus, necnon rituum illius et caeremoniarum significationes studiose admodum explicent Parochi sibi commissis fidelibus; ac, saepius, ipsos hortentur, omnique argumentorum genere excitent, ut quam fieri possit frequentius vel etiam quotidie, et corpore et animo ad veram pietatem composito, eidem intersint.

710. Nemo autem Missam audiens, in foribus Ecclesiae vel extra subsistat, nisi necessitatis causa; et quo tempore a sacerdote confessio dicitur et graviora Missae mysteria peraguntur, sint omnes flexis genibus. Ne ita prope ad altare accedat, ut indecorum sit et sacerdos perturbetur. Nemo prius discedat, quam sacerdos Evangelium, quod post benedictionem dicitur, absolverit, una cum precibus a Papa Leone XIII praescriptis post Missam.

711. Hortentur tandem frequenter iidem Parochi populum, ut in sua Parochia festis diebus Missam audire procuret, moneantque eum diligenter, ut in Parochiam suam, ubi commode id fieri potest, conveniat ad audiendum verbum Dei.

712. Missa parochialis, ea ipsa hora, quae ab Episcopo praefixa fuerit, exacte et absque ulla mora celebrabitur; Episcopi autem commendabunt Parochis, ne incondita huius Missae prolixitas taedio afficiat fideles, qui saepe hac de causa, a tali Missa abstinent.

713. Durante Missae celebratione, diebus dominicis vel festis, ubi non sit expositum SS. Sacramentum, collectio pecuniae a Clerico vel laico probo fiat, subveniendis sumptibus divini cultus destinata; sed reverenter, sine vexatione, neque ulla exigentia, neque inurbanitate, ne fideles merito conquerantur et ab ecclesia retrahantur. Praeterea, haec collectio minime fiat spatio temporis currentis a Missae Canone, aut *Sanctus*, usque ad sumptionem SS. Sacramenti. Si fuerit expositio SS. Sacramenti collectio dicta agatur ad fores Ecclesiae. Omnino prohibetur collectiones pecuniae simul in ecclesiis agi, diversis obiectis destinatae.

CAPUT II.

De stipendio Missae.

714. Cum equum sit eum qui altari inservit de altare vivere, recipiant sacerdotes a fidelibus eleemosynam, quasi sustentationis suae stipendium, nostris in Dioecibus legitime praefinitam. « Sacerdos non accipit pecuniam, ut ait S. Thomas (2.^a 2.^{ae} q. 100, art. 1 ad 2), quasi pretium consecrationis Eucharistiae, aut Missae decantandae, sed quasi stipendium suae sustentationis... non tanquam pretium mercedis, sed quasi stipendium necessitatis ».

715. Pro Missis, quae certis horis celebrari debent, ratione maioris laboris et molestiae, maius stipendium percipere permittimus, ab Episcopo approbandum et determinandum pro locorum adiunctis.

716. Cum novissimis hisce temporibus plura gravissimaque de stipendio Missarum apostolica decreta prodierint, ad censuras vitandas, sacerdotes decreta ipsa perlegant et accurate observent.

TITULUS III.

DE CULTU SS. EUCHARISTIAE

717. Nullus dubitandi locus relinquitur, quin omnes Christi fideles, pro more in Catholica Ecclesia semper recepto, patriae cultum, qui vero Deo debetur, huic Sanctissimo Sacramento in veneratione exhibere debeant. Neque enim ideo minus est adorandum, quod fuerit a Christo Domino, ut sumatur, institutum. Nam

illum eundem Deum praesentem in eo adesse credimus, de quo Pater Aeternus eum introducens in orbem terrarum, dicit: Et adorent eum omnes Angeli Dei: quem Magi procidentes adoraverunt: quem denique in Galilaea ab Apostolis adoratum fuisse Scriptura testatur. (Conc. Trid. Sess. XIII, cap. 5). Haec nos considerantes, Titulum hunc tria in Capita distribuemus, quorum primum de SS. Sacramenti asservatione; secundum de SS. Sacramenti expositione; tertium denique de cultu SS. Sacramento exhibendo, pertractabit.

CAPUT I

De asservatione SS^mi Sacramenti.

718. Consuetudo asservandi in sacrario Sanctam Eucharistiam adeo antiqua est, ut eam saeculum etiam Nicaeni Concilii agnoverit. Porro deferri ipsam Sacramentum Eucharistiam ad infirmos, et in hunc usum diligenter in ecclesiis conservari, praeterquam quod cum summa aequitate et ratione coniunctum est, tum multis in Conciliis praeceptum invenitur, et vetustissimo Catholicae Ecclesiae more est observatum. Quare Sancta haec Synodus retinendum omnino salutarem hunc et necessarium morem statuit. (Conc. Trid. Sess. XIII, cap. 6).

719. SS. Eucharistiae Sacramentum continuo servari potest ac debet in omnibus Ecclesiis Parochialibus, seu quae subditum populum habent, in Cathedralibus, Conventualibus utriusque sexus et in aliis ecclesiis quae certum et indubitatum Apostolicae Sedis indultum obtinuerunt.

720. Circa ritum asservationis Sanctissimi Sacramenti haec veniunt notanda:

a) Servetur fideliter quod Rituale Romanum praescribit sequentibus verbis:

« Curare porro debet Parochus ut perpetuo aliquot particulae consecratae eo numero qui usui infirmorum et aliorum fidelium communioni satis esse possit, conserventur in pyxide ex solida decentique materia, eaque munda, et suo operculo bene clausa, albo velo cooperta, et quantum res feret, ornato in tabernaculo clave observato.

« Hoc autem tabernaculum conopaeo decenter opertum, atque ob omni alia re vacuum, in altari maiori vel in alio, quod venerationi et cultui tanti Sacramenti commodius ac decentius, videatur, sit collocatum: ita ut nullum aliis sacris functionibus, aut ecclesiasticis officiis impedimentum afferatur. Lampades coram eo plures, vel saltem una, die noctuque perpetuo colluceat; curabitque Parochus, ut omnia ad ipsius Sacramentum ordinata, integra mundaque sint et conserventur.

« Sanctissimae Eucharistiae particulae frequenter renovabit. Hostiae vero, seu particulae consecrandae, sint recentes; et ubi consecrabit, veteres primo distribuat vel sumat. Particulae, de quibus agitur, toties renoventur, quoties pro locorum conditione, necessarium sit, ut omnis corruptionis periculum sollicito avertatur. Earumdem renovatio singulis saltem hebdomadibus fiat ».

b) Tabernaculi ostiolum clavi diligentissime observetur, quae fideliter custodienda est a Parocho, vel a Rectore Ecclesiae, vel a Cappellano, si de ecclesiis monialium agatur. Duplicem illam esse consultum erit, ut una amissa, altera ad manus habeatur.

c) Oleum adhibendum pro lampade ex olivis exprimi debet; quod si haberi nequeat, remittendum pru-